

- 2) Kan de dokument som ändrar eller genom vilka det ingås förlikning om icke förhandlade villkor, som befaras bli underkända vid skälighets- och transparenskontroller, till sin natur betraktas som allmänna avtalsrättsliga villkor i den mening som avses i artikel 3 i rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 och därigenom påverkas av samma ogiltighetsgrunder som de ursprungliga dokument som är föremål för novation eller förlikning?
- 3) Ska ett avstående från rätten att väcka talan vid domstol enligt ett avtal om novation också anses ogiltigt, i den mån det saknades uppgifter i avtalen som undertecknades av kunderna om att det rörde sig om ett ogiltigt villkor och kunderna i avtalen inte heller informerades om de pengar eller ekonomiska tillgångar som de hade rätt till som återbetalning av de räntebelopp som erlagts som följd av det ursprungliga införandet av "villkor om räntegolv"?

Kunden går alltså med på att avstå från att väcka talan, utan att ha informerats av banken om vad avståendet avser och hur mycket pengar han eller hon avstår från.

- 4) Ska avtalet om novation, mot bakgrund av EU-domstolens praxis och artiklarna 3.1 och 4.2 i direktiv 93/13, det nya införda villkoret om räntegolv fortfarande anses brista i transparens genom att banken ånyo försummar de kriterier om transparens som fastställts för den i den spanska högsta domstolens dom av den 9 maj 2013, genom att inte upplysa kunden om den verkliga ekonomiska kostnaden för hypotekslånet till följd av ifrågavarande villkor, så att kunden kan få kännedom om den räntesats (och därmed månadskostnaden) som han eller hon skulle behöva betala för det fall att det nya villkoret om räntegolv tillämpades, och den räntesats (och därmed månadskostnaden) som han eller hon skulle behöva betala om inget villkor om räntegolv tillämpades och den tillämpade räntesatsen var den som avtalats för hypotekslånet, utan begränsning nedåt?

Skulle, med andra ord, finansinstitutet vid införandet av det så kallade avtalet om novation avseende "villkor om räntegolv" ha genomfört de transparenskontroller som avses i artiklarna 3.1 och 4.2 i direktiv [93/13] och informerat kunden om storleken på de kostnader som han eller hon drabbats av genom tillämpningen av "villkoren om räntegolv", liksom den ränta som skulle ha tillämpats om nämnda villkor inte existerade, och om så inte hade skett, föreligger det i så fall en ogiltighetsgrund även med avseende på dessa dokument?

- 5) Kan villkoren om rätten att väcka talan, som införts i de allmänna villkoren för slutande av avtal i avtalet om novation, betraktas som oskäliga villkor på grund av deras innehåll enligt artikel 3.1, jämförd med bilagan om oskäliga villkor och, konkret, med punkt q i denna bilaga (*med oskäliga villkor avses de som syftar till att upphäva eller inskränka konsumentens rätt att väcka talan vid domstol eller vidta andra rättsliga åtgärder*), eftersom de inskränker konsumenternas rätt att utöva de rättigheter som kan uppkomma eller visa sig efter avtalets undertecknande, såsom hände i fråga om möjligheten att begära fullständig återbetalning av erlagda räntebelopp (mot bakgrund av EU-domstolens dom av den 21 december 2016 ⁽²⁾)?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal (EGT L 95, 1993, s. 29; svensk specialutgåva, område 15, volym 12, s. 169).

⁽²⁾ Dom av den 21 december 2016, Gutiérrez Naranjo m.fl. (C-154/15, C-307/15 och C-308/15, EU:C:2016:980).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Juzgado de Primera Instancia Vigo (Spanien) den 11 juli 2018 – Bondora AS mot Carlos V. C.

(Mål C-453/18)

(2018/C 381/04)

Rättegångsspråk: spanska

Hänskjutande domstol

Juzgado de Primera Instancia Vigo

Parter i det nationella målet

Kärande: Bondora AS

Svarande: Carlos V. C.

Tolkningsfrågor

- 1) Ska artikel 7.1 i rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal⁽¹⁾, och den rättspraxis i vilken denna bestämmelse har tolkats, tolkas så, att nämnda artikel i direktivet utgör hinder för en nationell bestämmelse, såsom den tjugotredje slutbestämmelsen [punkt 2] i Ley 1/2000 de Enjuiciamiento Civil (lag 1/2000 om rättegången i tvistemål) av den 7 januari 2000, enligt vilken det inte är obligatoriskt att i samband med en ansökan om ett europeiskt betalningsföreläggande ge in styrkande handlingar, och enligt vilken sådana handlingar, om de ges in, inte får beaktas?
- 2) Ska artikel 7.2 e i Europaparlamentet och rådets förordning nr 1896/2006 av den 12 december 2006⁽²⁾ tolkas så, att det inte strider mot denna bestämmelse att förelägga borgenären att ge in de handlingar på vilka denne grundar sin fordran, vilken härrör från ett konsumentkreditavtal som ingåtts mellan en näringsidkare och en konsument, om domstolen anser att det är nödvändigt att granska dessa handlingar för att kontrollera huruvida avtalet innehåller några oskäliga villkor och för att därigenom uppfylla kraven i rådets direktiv 93/13/EEG av den 5 april 1993 om oskäliga villkor i konsumentavtal samt den rättspraxis genom vilken detta direktiv har tolkats?

⁽¹⁾ EUT 1993, L 95, s. 29.

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1896/2006 av den 12 december 2006 om införande av ett europeiskt betalningsföreläggande (EUT L 399, 2006, s. 1).

**Överklagande ingett den 12 juli 2018 av HK av den dom som tribunalen (åttonde avdelningen)
meddelade den 3 maj 2018 i mål T-574/16, HK mot kommissionen**

(Mål C-460/18 P)

(2018/C 381/05)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Klagande: HK (ombud: A. Champetier och S. Rodrigues, avocats)

Övriga parter i målet: Europeiska kommissionen och Europeiska unionens råd

Klagandens yrkanden

- förklara att överklagandet kan tas upp till prövning och bifalla det,
- upphäva tribunalens dom av den 3 maj 2018 (mål T-574/16), och
- avgöra målet i sak och bifalla de yrkanden som klaganden framställde i första instans, inklusive yrkandet att motparten skulle förpliktas ersätta rättegångskostnaderna, eller i annat fall
- återförvisa målet till tribunalen för prövning, och rättegångskostnaderna i målet om överklagande ska således fastställas i enlighet med artikel 184 i domstolens rättegångsregler.

Grunder och huvudargument

Klaganden har till stöd för sitt överklagande åberopat två grunder. Den första grunden avser åsidosättande av artikel 17 första stycket i bilaga VIII till tjänsteföreskrifterna och att motiveringen är tvetydig, inkonsekvent och motsägelsefull. Den andra grunden avser åsidosättande av icke-diskrimineringsprincipen och bristande motivering.